

Ο κ. Κυρίτσης ήταν ο μόνος Έλληνας σε χίλιους στρατιώτες στο τρίτο τάγμα, όταν το 1967 η Αυστραλία εισήλθε και επίσημα στον πόλεμο του Βιετνάμ. “Δεν έκρυψα ποτέ την καταγωγή μου, όπως δεν την έκρυψαν οι Ιταλοί και οι Γιουγκοσλάβοι και, ενδεχομένως, και άλλοι στρατιώτες από τις άλλες εθνικότητες. Ήμασταν όλοι το ίδιο αποδεκτοί από τη διοίκηση και είχαμε την ίδια αντιμετώπιση. Εξάλλου, αναπτύχθηκε ανάμεσά μας μια βαθιά φιλία. Γίναμε ένα σώμα, με σύμπνοια, συμπόρευση, εμπιστοσύνη και προσήλωση στον κοινό στόχο. Να αποπερατώσουμε την αποστολή μας και να επιστρέψουμε”, δήλωσε ο βετεράνος του πολέμου, Αναστάσιος Κυρίτσης (Steve Kyritsis) του Δημητρίου και της Μαρίας με ρίζες στη Νίσυρο.

Έλληνες που πολέμησαν στο Βιετνάμ εξιστορούν τις εμπειρίες τους

“Αν και πέρασαν 40 χρόνια, το Βιετνάμ είναι ακόμα μέσα μου και δεν φεύγει με τίποτα. Το ίδιο συμβαίνει και σε πολλούς άλλους βετεράνους. Τα δάκρυα τρέχουν τακτικά, όταν οι αναμνήσεις μας πηγαινούν στα γεγονότα της εποχής εκείνης. Τα παιδιά, οι άμαχοι, οι φαντάρτοι που έχασαν τη ζωή τους. Το αίμα, οι βόμβες, οι φωτιές, οι καταστροφές είναι μέσα στον εγκέφαλό μας και θα μείνουν για πάντα”.

Αυτά γράφει, μεταξύ άλλων, ο ομογενής Αναστάσιος Κυρίτσης, που πολέμησε στο Βιετνάμ. Οι φρικιαστικές αναμνήσεις του ίδιου αλλά και δεκάδων άλλων Ελλήνων της Αυστραλίας από τον πόλεμο του Βιετνάμ περιλαμβάνονται σε ένα δίγλωσσο βιβλίο που έγραψε ο κ. Κυρίτσης, η επίσημη παρουσίαση του οποίου έγινε σήμερα από τον πολιτειακό πρωθυπουργό της Βικτόριας Τζον Μπράμπι.

“Είδα και έζησα πολλά. Γεύτηκα τον πόνο των κυνηγημένων και την απώλεια συναδέλφων μου. Εικόνες σκληρές που εναντιώνονται στο χρόνο και είναι βαθιά χαραγμένες στην ψυχή μου”, υπογραμμίζει ο ομογενής.

Τόσο οι προσωπικές του μαρτυρίες όσο και των άλλων Ελλήνων συντρόφων του, που καταγράφονται για πρώτη φορά σε βιβλίο, παρουσιάζουν ξέχωρο ενδιαφέρον.

Ο Μιχάλης Μαραζές που υπηρετήσε στο Βιετνάμ από το 1968 έως το 1969 λέει:

“Η Αυστραλία δεν έπρεπε να πάρει μέρος σ’ αυτό τον πόλεμο. Γυρίζοντας πίσω βρήκαμε πολλά εμπόδια προσαρμογής και όλοι μας έβριζαν σαν να έλεγαν “εσείς φταίτε για όλα”. Από τότε και για 40 χρόνια ακόμα βλέπω εφιάλτες κάθε βράδυ”.

Ο Ιωάννης Παναγάρης από το Βαθολομίο Πελοποννήσου λέει πως ο λόγος που οι Βιετκόγκ κέρδισαν τον πόλεμο ήταν τα τεράστια καταφύγια τους κάτω από το έδαφος. “Ήταν οργανωμένοι και αποφασισμένοι. Κάθε φορά που τους πλησιάζαμε μας “μύριζαν” και το έσκαγα”.

Ο Δημήτρης Παπανδρέας λέει πως “οι Βιετκόγκ ήταν άριστοι στον ανταρτοπόλεμο. Πολεμούσαν μέσα στη χώρα τους, όλα τα μέρη τα ήξεραν,

οι κάτοικοι παντού τους βοηθούσαν. Την ημέρα κυκλοφορούσαν στους δρόμους σαν απλός κόσμος και τη νύχτα ήταν στρατιώτες”.

Υπάρχουν και κάποιες ευχάριστες αναμνήσεις όπως του Β. Καραπάτη από τα Κύθηρα:

“Στη δίνη του πολέμου, το 1968 κοντά στη βάση μας στο Vung Tau έδεσε ένα ελληνικό φορτηγό πλοίο. Άκουσα να

“Είδα και έζησα πολλά. Γεύτηκα τον πόνο των κυνηγημένων και την απώλεια συναδέλφων μου. Εικόνες σκληρές που εναντιώνονται στο χρόνο και είναι βαθιά χαραγμένες στην ψυχή μου”, υπογραμμίζει ο ομογενής.

παίζεται ελληνική μουσική και πλησίασα το πλήρωμα και τους μίλησα στα ελληνικά. Αυτοί τα έχασαν και με ρώτησαν τι γύρευα εκεί. Τους είπα πως είμαι Έλληνας από την Αυστραλία και υπηρετούσα τον αυστραλιανό στρατό. Μου εξήγησαν ότι θα ξεφόρτωναν σιτάρι και θα γύριζαν στην Ελλάδα. Ήταν ένα αξέχαστο ελληνικό διάλλειμα από τον πόλεμο”.

Ο Φίλιπ Πιζιμόλας λέει πως δεν θα ξεχάσει ποτέ μια μέρα που τον έβαλαν να φυλάει ένα Βιετκόγκ αξιωματικό βαριά τραυματισμένο. “Με κοίταζε στα μάτια και ήταν να μου έλεγε να τον αφήσω να φύγει. Δεν μπορούσα να το κάνω”.

Όλοι οι ομογενείς δηλώνουν πως επέστρεψαν στην Αυστραλία “μεστωμένοι, πικραμένοι και κατεστραμμένοι ψυχολογικά” και για πολλούς “ο πόλεμος του Βιετνάμ συνεχίζεται μέσα τους”.

“Τα βράδια, ακόμα και τώρα, λέει ο Χαράλαμπος Τρικεριώτης ξυπνάμε από το θό-

1968: Ο συγγραφέας - αμούστακο παλικάρι στο Βιετνάμ.

ρυβο των ελικοπτέρων. Ήταν αυτά που μετέφεραν σκοτωμένους ή σοβαρά τραυματισμένους στρατιώτες”.

Για χρόνια, λοιπόν, ο κ. Κυρίτσης έκρυβε στα βάθη της καρδιάς του τα δυνατά αυτά συναισθήματα που ένιωσε την περίοδο της θητείας του και κράτησε ζωντανά στη μνήμη του τις εικόνες και τις εμπειρίες που έζησε.

Κάποια στιγμή αποφάσισε να τα καταγράψει στο βιβλίο του, με τίτλο “Ελληνο-αυστραλοί που πήραν μέρος στον πόλεμο του Βιετνάμ 1962-1972”.

Στο βιβλίο παρουσιάζονται οι Έλληνες βετεράνοι που συμμετείχαν στον πόλεμο την περίοδο 1962-1972, με τις αυστραλιανές ένοπλες δυνάμεις.

“Θέλησα να γράψω αυτό το βιβλίο για να κάνω γνωστό

στον απανταχού ελληνισμό την ιστορία των ελληνοπαίδων που πήραν μέρος στον πόλεμο του Βιετνάμ μέσα από τις τάξεις του αυστραλιανού στρατού. Τα περισσότερα παιδιά ήταν στρατιώτες ηλικίας 19 -20 χρόνων, η τύχη των οποίων ήταν να υπηρετήσουν στον αυστραλιανό στρατό, όταν άρχισε ο πόλεμος του Βιετνάμ το 1962. Πολλοί είχαν γεννηθεί στην Ελλάδα και είχαν έλθει στην Αυστραλία με τους γονείς τους μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Άλλοι γεννήθηκαν εδώ, αλλά δεν πειράζει, ήταν και είναι όλοι Έλληνες”, εξηγεί ο συγγραφέας.

“Εμένα με ενδιέφερε να φέρω στο φως τους Ελληνοαυστραλούς που υπηρέτησαν και έτσι αφήνω εδώ τους ίδιους να μας πουν με λίγα λόγια την ιστορία τους”, αναφέρει.

“Αρκετοί δεν ήθελαν να εξιστορήσουν τα γεγονότα αυτά, ενώ άλλοι είχαν φύγει από τη ζωή στα 40 και 50 τους χρόνια”, σημειώνει ο συγγραφέας ο οποίος μίλησε με περίπου 120 Έλληνες της Αυστραλίας που πολέμησαν στο Βιετνάμ.

Στο βιβλίο, που περιλαμβάνει και πλούσιο φωτογραφικό υλικό έλαβαν μέρος 45 Έλληνες ή Ελληνοαυστραλοί βετεράνοι του Βιετνάμ.

